В них батьківські, як кажуть, коні
І тільки й злота, що в очах,
В них вічні мандри у законі
І вічні лахи на плечах.

Розумний любить їх повчати,
Дурний жаліє навісних,
Дітво́ра дражнить, а дівчата
Глузують вочевидь із них.

Удень, як тіні ще коротші,
Вони кумедні і смішні,
А проти ночі — поторочі,
Уже урочливі й страшні.

Руками вціпившись до болю
У грифи говірких гітар,
Вони гугнявлять щось про волю,
І кожен згук у них — бунтар.

Любов до вічного сміється
І плаче в вирі їх зіниць,
У них відбилася, здається,
Краса покинутих божниць...

Ідіть же, вічні подорожні,
Блудіть по нетрях, чухраї,
Бо перед вами і порожні
Не відчиняються раї!

Природа теж до вас негречна
(В людей учитись почала),-
Все хоче стерти недоречну
Гординю з вашого чола.

І як неслава вас шельмує
В своїй затятості лихій,
Так раз у раз анафемує
Неутоленна лють стихій.

Вас червні палять, студять грудні,
І скрізь, куди не поверни,
Болючі руки й ноги трудні
Колючі шарпають терни.

А впадете, укриті струпом,
Під листям осені рудим,
То й вовк згордує вашим трупом,
Блідим, безкровним і худим!